

МОЛБА

— Широко е Овче поле не можъ го мина!
— Айде, айде, лудо младо, и азъ съ тебъ да ида,
ще си стана яребица — прехвъркна ща го! —

Народна пѣсенъ.

— Защо ми се сърдишъ? — го питаше малкото синеоко момиче — кажи де! Снощи на бѣлѣнката всичкитѣ момци дойдоха и всѣки ходи съ любето си презъ прелѣза въ градината, въ тъмното, подъ дюлитѣ. Издумаха си най-милитѣ думи. Азъ не съмъ ходила! Нѣмаше кому да ги кажа. Бѣше тъмно като въ рогъ. Месечината не погледна задъ купитѣ. Да видишъ каква нощъ! На две крачки като шукнешъ — никой нѣма да те угади.

— Какъ да не ти се сърдя, Данче, ти си малка, а голѣми пакости правишъ. Не ти ли стига червеното герданче на шията, съ два реда зърна, ами си нанизала на ржката си триковани гривни. Кой ти ги кова?

— Нено ковача.

— Да ти е честитъ!

Момичето скокна: